

Izzini Savu Likteni

KOPĀ AR MŪKU,
KURŠ PĀRDEVA SAVU *FERRARI*

LATVIEŠU VALODĀ TULKOTAS:

„Mūks, kurš pārdeva savu *Ferrari*”

„Uzņēmuma vadīšanas gudrība kopā ar mūku,
kurš pārdeva savu *Ferrari*”

„Kurš raudās pēc tavas nāves?”

„Ģimenes dzīves gudrība kopā ar mūku,
kurš pārdeva savu *Ferrari*”

VĒL ROBINS ŠARMA SARAKSTĪJIS
ŠĀDAS GRĀMATAS:

„*MegaLiving*”

„*The Saint, the Surfer and the CEO*”

ROBINS ŠARMA

Izzini
Savu Likteni

KOPĀ AR MŪKU,
KURŠ PĀRDEVA SAVU *FERRARI*

Septiņi Patības atmodas posmi

Robin Sharma
DISCOVER YOUR DESTINY WITH THE MONK WHO
SOLD HIS FERRARI
The 7 Stages of Self-Awakening

No angļu valodas tulkojusi
VINETA LAUDURGA

**Discover Your Destiny With The Monk Who Sold His Ferrari
Copyright © 2004 By Robin Sharma. All Rights Reserved.**

Published by arrangement with HarperCollins PublishersLtd, Toronto, Canada

Translation copyright © 2013, by Avots PublishersLtd, Riga, Latvia

ISBN 978-9984-859-82-8

© «Izdevniecība Avots», 2013, 2018
© V. Laudurga, tulk. no angļu val., 2013

Šī grāmata veltīta meklētājiem, tām bezbailīgajām dvēselēm, kas izrāda drosmi, pametot pūli un rodot atpakaļceļu pie tā, ko sauc par autentiskumu.

Kaut tava apņemšanās atmosties un dzīvot *patiesā* spēkā būtu nelokāma. Kaut mācības, kuras tev jāapgūst, tu saņemtu saudzīgā veidā. Kaut tev nenāktos bieži sastapties ar savas dvēseles tumšo nakti. Un kaut tu mirdzētu tik spoži, ka tavas dzīves noslēgumā visi, brīdi paklusējuši, teiktu: „Jā, tas bija cilvēks, kas izdzīvoja dzīvi visā tās pilnībā.”

*„Robina Šarmas grāmatas palīdz cilvēkiem
visā pasaulē nodzīvot izcilu dzīvi.”*

Paulu Koelju,
grāmatas „Alķīmiķis” autors

Pateicības

Esmu laimīgs, ka dzīvē man visapkārt ir neparasti cilvēki. Bez viņiem es nebūtu spējis izdarīt to, ko daru, un pildīt savu misiju, palīdzot cilvēkiem dzīvot pilnvērtīgu dzīvi. Esmu no sirds pateicīgs visiem, kas palīdzējuši izstrādāt manas idejas, iedrošinājuši mani sapņot lielus sapņus un atbalstījuši manas vēsts izplatīšanā.

Īpaša pateicība jāzsaka manai *Sharma Leadership International* komandai. It sevišķi pateicos Marijai Vitenai, manai brīnišķīgajai asistentei; Elam Moscardelli, uz kuru es daudzējādā ziņā ļoti paļaujos; un Mārnijam Beleinam, kura entuziasms mani vienmēr iedvesmo.

Nevaru nepateikties arī visai *HarperCollins* komandai, kura tik daudz atbalstījusi manu darbu. Pateicība Airisai Tafolmei, Deividam Kentam, Akka Jansenam, Kevinam Hensonam, Noelai Cicerei, Laizai Zaritski, Martai Vatsonei, Loidam Kellijam, Deividam Milleram, Kristīnei Kokrinai, Mikeilam Kornelai, Nīlam Eriksonam, Alanam Džounsam un Ianam Marijam, kā arī maniem pārstāvjiem, kuri palīdzēja katru „Mūks, kurš pārdeva savu *Ferrari*” sērijas grāmatu nogādāt maniem dārgajiem lasītājiem.

Par izcīlu darbu vēlos izteikt atzinību savai redaktorei Nikolai Langlua, kura strādā kopā ar mani jau ilgu laiku. Vienmēr ir bijis patīams prieks strādāt kopā ar tevi. Man, protams, jāsaprot, ka paldies arī *Sharma Leadership International* korporatīvajiem klientiem, kuri dāvā man priekštiesību kā mednežmenta konsultantam, koučam un galvenajam referentam stāstīt savas idejas par uzņēmuma vadīšanu, produktīvu darbu izpildi un personīgo meistarību saviem darbiniekiem. Jāsaka arī, ka esmu laimīgs par atbalstu, ko saņemu no lasītājiem. Visu, ko vien daru, es daru savu lasītāju labā un vēlos no sirds pateikties katram no jums par man dāvāto uzticību. Paldies, ka sniedzat man iespēju izdzīvot savu likteni.

Ģimene mani iedrošinājusi jau no pašas pirmās dienas. Kad man nebija nekā cita kā tikai paša līdzekļiem izdota grāmata un kad sastapos ar atraidījumiem, viņi mani nemitīgi iedvesmoja un sniedza neaizmirstamu atbalstu. Esmu laimīgs, ka man ir tādi vecāki – divi cilvēki, kuru gudrība un laipnība veidojusi mani vairāk, nekā spēju to vārdiem izteikt. Paldies arī manam brālim Sanjam – patiesi apdāvinātam cilvēkam – un viņa sievai Sūzanai, vēl vienam brīnišķīgam cilvēkam. Es nespētu nepieminēt tās dāvanas, kādas manā dzīvē ienesuši abi viņu lieliskie bērni Nīls un Evans. Īpaša pateicība manai mīļotajai Ninai par visu to mīlestību un svētībām, ko esi man sniegusi. Un beigu beigās man jāizsaka pateicība abiem maniem neiedomājami jaukajiem bērniem Kolbijam un Bjankai par to, ka iemācīja man, ko nozīmē beznosacījuma mīlestība, bezgalīgs radošums un neviltots prieks. Jūs abi ienesat manā dzīvē tik daudz brīnumainā, un es mīlu jūs vairāk, nekā spēju to izteikt ar vārdiem.

*Jūsu dvēseles slēptajam avotam ir jāceļas augšup un
burbuļojot jātek uz jūru;
Un jūsu bezgalīgo dziļu bagātība taps atklāta jūsu acīm.
Bet necentieties nosvērt uz svariem savus neapjaustos
dārgumus;
Un nepūlieties izmērīt savas izpratnes dziļumu ar mietu
vai atsvaru.
Jo jūsu būtne ir neaptverama un neizmērojama jūra.*

Halīls Džibrāns
„Pravietis”

*Kapraci, kad raksi man kapu, – vai tu vari to izrakt
seklu, lai spēju sajust, kā līst lietus?*

Deivs Metjūss, dziesma *Some Devil*

Robina Šarmas ievadvārdi

Tu esi daudz diženāks par to, kāds tu sev jebkad esi sapņos licies. Un vienalga arī, kam tu pašlaik ej cauri savā dzīvē, uzticies, ka viss ir labi un viss notiek tavās interesēs. Varbūt viss neizskatās jauki, tomēr tas ir tieši tas, kas tev jāiemācās, lai varētu kļūt par tādu cilvēku, par kādu tev lemts būt. Jebkas, kas atgadās tavā dzīvē, ir izstrādāts tā, lai mudinātu tevi maksimāli augt un ļautu sasniegt sava patiesā spēka stāvokli. Mācies no dzīves un ļauj tai vest tevi tur, kur tev lemts iet, – tā darbojas tavā labā.

Šīs grāmatas lappusēs tu atklāsi daudzas atbildes uz svarīgākajiem dzīves jautājumiem. Es ļoti vēlos, kaut tu atrastu daudz patiesu atziņu un gūtu plašu ieskatu par to, kā darbojas pasaule un kā tu tajā vari gūt panākumus. Tomēr, galu galā, atbildes, kuras tu meklē, jau tagad guļ dziļi tavā sirdī. Nav citas vietas, kur tās meklēt. Jā, mani vārdi var norādīt tev uz izdevībām un palīdzēt atcerēties to, ko tu savos sirds dziļumos jau zini. Nešaubies par to, ka tevī patiesi snauž gudrības, spēka un mīlestības dārgumu krātuve, gaidīdama, ka to atmodinās

tava drosme. Vai nav ārkārtīgi iedvesmojoši to apzināties? *Tu jau esi tas, par ko vienmēr gribēji kļūt.* Tev tikai nepieciešams veikt iekšēju darbu, kas vajadzīgs, lai aizvāktu blukus, kuri aplāj – un noliedz – tavu sākotnējo dabu.

Es uzskatu, ka cilvēka dzīves mērķis ir doties pa šo Lielo Patības atmodas ceļu un atgriezties atpakaļ pie tā, kas tu reiz biji (un vietā, kuru reiz zināji). Man ir visdziļākā pārliecība, ka jaundzimuši bērni attēlo to pilnību un cilvēka stāvokli, kurā katram no mums ir pienākums atgriezties. Tikko kā tu piedzimi, tu biji bezbailīgs, tev piemita tīra mīlestība, tu biji nevainīgs, bezgalīgi gudrs, ar neierobežotu potenciālu un brīnišķīgi savienots ar neredzamo roku, kas radījusi Visumu. Būdams pavisam mazs bērns, tu biji pilns brīnuma nojausmu un plaši atvērts dzīvei. Tajā laikā tu biji gandrīz apgaismots (būt apgaismotam nozīmē būt viscaur gaismai; cilvēkam, kurš viscaur ir gaisma, nepiemīt nedz kādas ēnas, ļaunas īpašības, bailes, dusmas, aizvainojums, nedz arī kādu ierobežojumu).

Lielākā daļa no mums, kas šodien dzīvojam uz šīs planētas, ir zaudējusi saikni ar savu autentisko patību, ar savu sākotnējo dabu, kurai nebija bail doties pretī iespējām un tiekties pēc zvaigznēm. *Mēs nezinām, kas esam.* Mēs esam metamorfējušies par cilvēkiem, kuri izturas savtīgi, bailīgi un aizskaroši. Šāda uzvedība neatspoguļo mūsu būtiskākās rakstura iezīmes, tā atspoguļo ievainojumus, kurus esam guvuši, atstādami to nevainību, kurai bijām dzimuši, un turpinādami savu dzīves ceļojumu. Tikai sāpināti cilvēki spēj darīt sāpinošas lietas. Tikai ievainoti cilvēki spēj ievainot citus. Tikai cilvēki ar aizslēgtām sirdīm ir spējīgi uz rīcību, kurā nav mīlestības.

Man šķiet, ka mēs dzīvojam tikai tāpēc, lai izaugtu par diženiem cilvēkiem un *atcerētos*, kas mēs pamatu pamatos esam. Dzīve šajos meklējumos sniegs tev ideālu atbalstu. Tā piesūtīs tev cilvēkus, notikumus un pārbaudījumus, kas aicinās tevi parādīt lielāku diženumu un saskatīt vairāk iespēju. Mācību apgūšana bieži vien nebūs viegla. Ciešanas vienmēr ir bijušas līdzeklis dziļai garīgai izaugsmei. Tie, kas izturējuši lielas ciešanas, parasti arī ir tie, kas izveidojas par diženiem cilvēkiem. Tie, kurus dzīve ir dziļi ievainojusi, parasti ir tie, kuri vienā mirklī spēj sajust citu sāpes. Tos, kuri izturējuši nelaimes, dzīve padara pazemīgus, un rezultātā tie kļūst atvērtāki, līdzjūtīgāki un īstāki. Mums var nepatikt ciešanas, kad tās mūs apciemo, tomēr tās dara daudz laba: tās pāršķēļ čaulu, kas ieskauj mūsu sirdi, un atņem mums melus par to, kas mēs esam, kāpēc esam šeit un kā šī brīnišķā pasaule īstenībā funkcionē. Kad esam iztukšoti, mūs no jauna var piepildīt ar visu, kas ir labs, cēls un patiess. Grūtības var mūs pārveidot, ja vien izvēlamies ļaut tām to darīt. Kā reiz Džozefs Kempbels teicis: „Tur, kur tu pakļūpi, tur atrodas tavas bagātības.”

Grāmata „Izzini savu likteni” runā par to, kā atgūt savu diženo dzīvi. Šajās lappusēs esmu centies izlikt savu sirdi un dalīties visā, ko zinu par sevis vadīšanu, sevis izzināšanu un to, kā dzīvot tad, ja esi sasniedzis autentiskumu. Tev vajadzētu zināt, ka esmu tāds pats cilvēks kā visi citi. Es katru dienu cīnos ar saviem ierobežojumiem, savām bailēm un to, ko es dēvēju par saviem „senajiem modeļiem”, – vecajiem izturēšanās veidiem, kurus esmu iemācījies dzīves laikā. Uz sevi es skatos kā uz darbu, kas vēl nav pabeigts, un nerimīgi mudinu sevi katru dienu izmantot kā platformu, lai izaugtu līdz

augstākiem manas iekšējās dzīves apvāršņiem. Pastāv mīts, ka cilvēki, kuri raksta šāda veida grāmatas, ir apgaismoti ļaudis, kas savas dzīves dienas pavada svētlaimē un transcendencē, sniedzot patiesības atziņas no kalnu augstumiem. Īstenībā es esmu sapratis, ka ikvienam no mums ir daudz kas veicams, vienalga, cik daudz darba esam ieguldījuši sevī, vienalga, cik attīstīti esam. Ikvienam no mums ir gan sava gaišā, gan tumšā puse. Katram no mums ir trūkumi, kas jālabo, un dvēseles ievainojumi, kas sauc pēc dziedināšanas. Ikvienam no mums ir sašķelta dvēsele (jo mēs cenšamies savienot savu garīgo pusi ar cilvēcisko). Tieši šis nepilnības stāvoklis padara mūs par cilvēkiem. Un jo vairāk es iedziļinos sevī, jo vairāk apjaušu, cik maz zinu. Kā jau rakstīju grāmatā „Svētais, sērfotājs un firmas direktors” (*The Saint, The Surfer and The CEO*), „viena kalna galotne ir pakāje nākamajam”. Kad sasniedzam tā kalna virsotni, kurā pašreiz rāpjamies, – uzmini, ko mēs tad ieraugām? Citas virsotnes, kurās kāpt. Tāda ir dzīve mūsu mācību klasē „Zeme”: nekad nebeidzama izaugsme un mācīšanās, kam ir viens vienīgs nolūks (vai varbūt tam vajadzētu būt „dvēseles nolūkam”?) – palīdzēt mums atcerēties un atgūt to izcilību – un arī veselumu –, kuru diemžēl esam pazaudējuši.

Un, kaut arī man kā cilvēkam ir savi ierobežojumi, man tomēr tev jāatzīstas, ka īsā laika posmā esmu nogājis garu ceļu, novācot blūkus, kas neļāva man augt (un arī tu to vari, ja vien sekosi neparastajam procesam, kas tiks izskaidrots turpmākajās lappusēs). Vēl pirms nedaudz gadiem biju aizstāvības advokāts trakā skrējienā pēc laicīgiem panākumiem, dzenoties pakaļ naudai, vētraiņiem aplausiem un materiālismam. Es dzīvi dzīvoju vairāk no ārpuses uz iekšu nekā no iekšpuses uz

āru (nav brīnums, ka nekas nesanāca). Es piedzīvoju ļoti smagu šķiršanos un tagad kā vientuļais tēvs audzinu abus savus neticami jaukos bērnus. Turklāt es pārcietu lielas nelaimes un reizēm šķietami nebeidzamus personīgos pārbaudījumus. *Tomēr visvairāk mēs augam, saskaroties ar vislielākajiem izaicinājumiem.* Esmu sapratis, ka šie nepatīkamie notikumi ienāca manā dzīvē, lai palīdzētu man organizēt savu rīcību un lai es varētu uzveikt savu vājumu. Dzīves lielākie ievainojumi patiesībā ir visbrīnīšķīgākās izdevības personīgai izaugsmei, pozitīvām pārvērtībām un tā autentiskā spēka atgūšanai, kuru esi zaudējis, kad atstāji bērnu gadu pilnību un aizgāji pasaulē. Pieņem tos kā dāvanas.

Ejot cauri visām veiksmēm un neveiksmēm, kādas man lika piedzīvot šī neticami aizraujošā (un īsā) dzīves spēle, es nekad neesmu atteicies no lēmuma uzņemties savu atbildības daļu visā, kas manā ceļā atklājās, un attīstības gaitā tiekties pēc savas patības augstumiem. Es uzskatu, ka daudz kas no tā, ko dzīvē pieredzam, ir bijis mums jau paredzēts. Bet es uzskatu arī, ka mums kā cilvēkiem ir *milzum* daudz izvēļu iespēju izveidot mūsu izsapņoto skaisto dzīvi. Likteņa triecieni un mūsu izvēles savstarpēji sadarbojas, lai modelētu mūsu dzīvi. Un, pateicoties mūsu apzinātajām izvēlēm, galu galā īstenojas mūsu liktenis. To aizmirst nozīmē spēlēt upura lomu. Ignorēt šo patiesību nozīmē noliegt spēku, kas tev dāvāts, lai tu radītu visu, ko vēlies.

Ceļš, ko esmu aprakstījis šajā grāmatā – Septiņi Patības atmodas posmi –, atspoguļo līdera jeb varoņa nepārtraukto, arhetipisko ceļojumu. Sekojot „Mūka, kurš pārdeva savu *Ferrari*” sērijas iepriekšējo grāmatu tradīcijai, vēstis šajā

grāmatā tiek atklātas ar Džūljena Mentla izdomāto piedzīvojumu palīdzību. Tomēr ir svarīgi atcerēties, ka tās ir *ļoti* reālas un ārkārtīgi iedarbīgas. Process, ko esmu ietvēris septiņos posmos, dažādās formās ir atrodams daudzos gan Austrumu, gan Rietumu gudrības grāmatu senajos tekstos. Tu pats esi savas dzīves varonis. Ja tu kā cilvēks izvēlēšies dzīvot pilnasinīgu dzīvi (un es zinu, ka tu to darīsi), tad šis ir tas ceļš, pa kuru tev jādodas. Iešana pa to *garantē* autentiskus panākumus.

Vislabāk var iemācīties, mācot citus. Ja tu patiešām vēlies uzņemt sevī šo materiālu un integrēt to savā dzīvē, tad ir *būtiski svarīgi*, lai divdesmit četru stundu laikā pēc šīs grāmatas izlasīšanas tu to mācītu kādam citam. Tas derēs diviem nolūkiem: pirmkārt, tas palīdzēs tev integrēt gūtās zināšanas; otrkārt, tas palīdzēs tavim apkārtējiem atcerēties, kas *viņi* patiesībā ir. Kad lasīsi grāmatu „Izzini savu likteni”, iesaisti sev mīļos cilvēkus sarunās par tēmām, kuras tajā brīdī mācies. Pastāsti, ko esi atklājis. Izstāsti par pārmaiņām, kuras esi solījis veikt, virzoties pretī savai diženajai dzīvei. Tāda rīcība padziļinās tavu pārliecību un radīs *paliekošus* rezultātus.

Paldies, ka izvēlējies šo grāmatu; ceru, ka tā tev sniegs visu, ko tajā meklēsi (un vēl daudz vairāk). Es pateicos, ka dāvāsi man tās stundas no sava dzīves laika, kas nepieciešamas, lai lasītu un pārdomātu šo darbu. Es jūtu patiesu cieņu pret tevi par to, ka tu sper šo *milzu* soli pretī sava likteņa izzināšanai. Lasot gan šo, gan arī citas grāmatas no sērijas „Mūks, kurš pārdeva savu *Ferrari*”, tu pievienosies citiem vīriem un sievietēm visā pasaulē, kuri izveidojuši interešu kopību. Neparastas sarunas norisinās mūsu pulcēšanās vietā robinsharma.com, interneta vietnē, kurā tu, ejot pa likteņa lemto taku, bagātīgā

daudzumā atradīsi gan palīglīdzekļus, gan atbalstu.

Mēs visi neredzamā līmenī esam savienoti. Dziedinot sevi, tu palīdzi dziedināt šo pasauli. Ļaujot mirdzēt savam diženumam, tu bez vārdiem aicini arī apkārtējos ļaudis darīt to pašu. Veicot darbu, kas nepieciešams, lai tava dzīve pārstāvētu pašas augstākās un cēlākās vērtības, tu kalpo citiem par paraugu, lai arī tie dzīvotu ar pilnu atdevi. Un, kā bieži saka viens no maniem koučinga klientiem: „Tas ir kas brīnišķīgs.”

Vēlu tev svētību ceļojumā, ko sauc par dzīvi.

Patiesā mīlestībā

Robins Šarma

Neatliekamā garīgā palīdzība

Dzīve neklausās tavā loģikā; tā netraucēti iet pati savu ceļu. Tev ir jāieklausās dzīvē; dzīve neieklausīsies tavā loģikā, tai nerūp tava loģika.

Osho

Jutu metāla vēsumu pie galvas. Kā viss bija varējis nonākt tik tālu? Es sēdēju nekoptā moteļa istabā ar revolveri, kas pielikts pie deniņiem, gatavs nospīest mēlīti. Pār manu pieri straumēm plūda sviedri un sirds mežonīgi dauzījās. Man nekontrolējami trīcēja rokas. Nevienš nezināja, kur es atrodos. Nevienu, šķiet, tas vairs neinteresēja. Man nebija iemesla dzīvot. Tāpēc es gatavojos mirt.

Jau tagad es redzēju sava nekrologa virsrakstu: „Dārs Sandersens, starptautiskas viesnīcas īpašnieks, šķirtenis un trīs bērnu tēvs, miris 44 gadu vecumā, izdarot pašnāvību.”

Bet, kad aizvēru acis un skaļi skaitīju pēdējo lūgšanu, notika kas negaidīts – nē, brīnumains. Man sāka reibt galva un es nogāzos uz grīdas, izmezdams no rokas revolveri. Kad es tur nekustīgi gulēju, manu ķermeni sāka piepildīt žilbinoši balta gaisma. Bet, pirms tu pārtrauc manu stāstu, lūdzu, ielāgo, ka

es vienmēr esmu bijis ļoti līdzsvarots un saprātīgs cilvēks. Nekas tamlīdzīgs ar mani nekad iepriekš nebija atgadījies. Kad dzirdēju stāstus par kaut ko mistisku, es vienmēr nosmējos, uzskatīdams tādus cilvēkus par jukušiem un bezatbildīgiem. Es nesarunājos ar eņģeļiem ne agrāk, ne tagad, nedz arī vadu savu dzīvi saskaņā ar zvaigžņu ikdienas stāvokli. Tomēr nevaru neņemt vērā vai noliegt to, kas pirms divpadsmit mēnešiem notika ar mani tajā moteļa istabā. Vai tā bija dievišķā klātbūtne, ko pieredzēju? Vai tā bija garīga atmoda? Vai tā vienkārši bija organisma reakcija uz galēju stresu, ko piedzīvoju? Patiesību sakot, es nezinu. Vienīgais, ko tiešām zinu, ir tas, ka tur notikušais iekustināja virkni notikumu, kas pārveidoja katru tās dzīves elementu, kuru reiz pazinu.

Gaisma kļuva arvien spožāka. Drīz vien viss mans ķermenis sāka drebēt, it kā mani pārņemtu smaga lēkme. Man strauzmēm tecēja sviedri, kamēr rokas, kājas un rumpis raustījās trīsās uz aukstās, netīrās grīdas. Tas šķita turpināmies veselu mūžību. Tad šķietami no nekurienes uzradās vārdi, kas iespiecās manā visdziļākajā būtībā: „*Tava dzīvība ir dārgums, un tu esi daudz kas vairāk, nekā pats to apzinies.*”

Un tā, tiklīdz man prātā iešāvās šie vārdi, es pārstāju drebēt. Tā nu es vienkārši gulēju sviedru peļķē, raudzīdamies griestos. Nekad savā dzīvē nebiju izjutis tādu iekšēju mieru. Es pilnībā izjutu sevi un savu ķermeni. *Dzīvība ir dārgums, un tu esi daudz kas vairāk, nekā pats to apzinies.*

Pēc brīža es lēnām pieslējos kājās un sakrāmēju somā savas mantas. Dziļi mani kaut kas bija mainījies, lai gan nevaru to paskaidrot – es vienkārši to *jutu*. Man bija zudusi vēlēšanās

padarīt sev galu. Varbūt tai balsij bija taisnība, varbūt manī tiešām ir daudz kas vairāk, nekā es pašreiz to apzinājos.

Kad nonākam grūtībās, mēs parasti domājam, ka pasaule tiešām ir tāda, kādu to redzam. Tas ir kļūdainšs pieņēmums. Mēs vienkārši skatāmies uz pasauli, izejot no savas bezcerību pilnās uzskatu sistēmas. Mēs raugāmies uz visu ar skumjām un bezcerības pilnām acīm. Patiesība ir tāda, ka tad, kad sāksim justies labāk, arī mūsu pasaule izskatīsies labāka. Un, kad mūsos atgriezīsies priecīgs noskaņojums, mūsu ārējā pasaule atspoguļos mums šo sajūtu. Esmu sapratis, ka pasaule ir spogulis. *No dzīves mēs saņemam nevis to, ko gribam, bet gan to, kas mēs esam.* Esmu arī uzzinājis, ka mūsu dzīvē ir dažādi periodi, un grūtiem laikiem vienmēr pienāk gals. *Uzticies tam, ka tava bēdu ziema piekāpsies prieka vasaras priekšā tieši tāpat, kā pēc vismelnākās nakts vienmēr nāk mirdzošie rīta gaismas stari.*

Es vairs nebiju bezcerīgs gadījums, kas izjūt žēlumu pret sevi. Es vairs neatrados bezizejā. Tajā dienā manī atgriezās kaut kāds spēks. Un, lai arī mana dzīve vēl joprojām bija viens liels juceklis, es, atklāti sakot, sāku apzināties, ka man ir spēks to sakārtot. Kaut kāda iemesla dēļ es *ticēju*, ka palīdzība jau ir ceļā un ka tuvojas laimīgākas dienas. Toreiz es vēl nezināju, cik brīnišķīga būs šī palīdzība un cik skaista kļūs mana dzīve. Bet, pirms izklāstu to sīkāk, tu varbūt prāto, kādi gan apstākļi noveda manu dvēseli tādā pagrimuma stāvoklī, ka es pat apsvēru iespēju atņemt sev dzīvību.

Vēl pirms daži gadi es domāju, ka dzīvoju tādu dzīvi, par kādu visi sapņo. Man bija apburoša un gudra sieva, kas mani ļoti mīlēja. Man bija trīs veselīgi un laimīgi bērni, kas

